

Teatre

Coordina Andreu Gomila

Cinc actrius de primera per a una obra que impacta.

La bona gent

Josep Maria Mestres fa un text magnífic de Mark Ravenhill al Lliure sobre la guerra. Andreu Gomila hi parla en una trinxera

“Volem preguntar-vos una cosa. Volem preguntar-vos: ¿Per què ens poseu bombes?”. Silvia Bel ha sortit per la dreta i ens engalta aquesta pregunta. Per l'esquerra, tenim Carme Machi i Mónica López. I per dalt ens arribaran Àurea Márquez i Mar Casas. Són “la bona gent”, cinc dones que són el cor d'aquesta magnífica obra de Mark Ravenhill que ens regala el Lliure de la mà de Josep Maria Mestres. Cinc dones occidentals, un pèl repelents, però que plantegen una pregunta que molts, aquí, ens hem fet, i que interpreten a la primera de les set escenes que el director ha escollit de les disset originals de *Dispara/Agafa tresor/Repeteix*. Cinc dones en l'inici de la guerra total entre orient i occident.

Veiem les primeres quatre escenes de l'obra i agafem Mestres per parapetar-nos en una trinxera. Nosaltres som la bona gent?, disparem. “La primera pregunta (per què ens poseu bombes) la firma tothom. Però això de dir que la nostra manera de viure és la correcta,

de seguida et dius: ‘qui ets tu per dir això?’ Evidentment que hi ha coses molt criticables en el món oriental. Però això d'anar a imposar la llibertat i la democràcia... Tots la diuen i alguns la regalen, d'altres la imposen. Tota l'obra és terrible i hi ha un sentit de l'humor negríssim: crec que la gent riurà”.

Estrenades al 2007 al Festival d'Edimburg, Ravenhill va veure com cinc teatres de Londres feien totes les peces al 2008. Cada escenari muntava les seves i cada espectador feia el seu recorregut en una mena de joc de pistes de Xbox. Al Lliure, Mestres n'ha muntat set: *Les Troianes*, *Terror i misèria*, *El crepuscle dels déus*, *La mare*, *Paradis perdut*, *Crim i càstig*, i *Guerra i pau*.

ino és una mica demagògic, el missatge, d'ells són dolents perquè nosaltres ho som més? “No, no ho crec –respon Mestres–. Té aquest punt de teatre èpic”. I afegeix: “Seria demagògic si donés lliçons, però això no ho fa. Mostra una realitat.

I és crític en la contraposició d'aquests dos mons, l'occidental i l'oriental. Tot està vist des de l'òptica occidental, però d'una manera molt crítica. No només aborda el món de la guerra, sinó també la manera d'entendre el nostre món i, sobretot, els pilars ideològics que el sustenten: llibertat i democràcia. I acaben sent paraules que no tenen valor després de tant usar-les”.

Canvi de rumb

Mestres ha fet una passa endavant a l'hora de plantejar-se *Dispara/Agafa tresor/Repeteix*, ja que s'ha decantat per una posada en escena més avantguardista del que és habitual en ell. El director, tanmateix, ens diu que ja ha fet coses amb vídeo i música, i que cada obra li demana una cosa o una altra. “Jo estic al servei d'un text. No és que tingui ganes de fer-me el modern”, ens diu. Però si a sobre tens al teu servei les cinc *troianes* del principi, tot és més fàcil. “Són gent que m'he anat trobant i que els volia reunir aquí. Són un de cada família. Són un repartiment molt eclèctic. Aquesta obra només es podia fer si tenia uns actors molt potents”, diu Mestres. I així és.

DISPARA/AGAFATRESOR/REPETEIX

Teatre Lliure: Montjuïc
Fins al 3 de març

Brutus El TNC

✿ Curiós, ben curiós, benvolguts senadors, que el conseller Manostijeras deixés a l'estacada el director del TNC i la gerent el dia que havien d'anunciar la retallada més bèstia de la seva història. Com si la cosa no anés amb el govern –no oblidin que el TNC és una infraestructura finançada al 100% per la Generalitat–, com si només el teatre fos responsable del daltabaix econòmic.

✿ Fins fa poc, el teatre de Sergi Belbel havia sortejat la crisi millor que ningú. Tenia públic i moltes nits les tres sales estaven plenes, al 100%, cosa que els havia permès seguir, més o menys, la línia marcada pel seu director: obres populars, recuperació de clàssics i suport a la nova dramaturgia. Fins i tot havia creat una petita companyia estable, el somni humit de Flotats el fundador!

✿ Però a la primera pedra que han trobat en el camí, pam, clatellada: tancament de la Sala Tallers, fulminació de la companyia, ERO a la vista, minimització del T6... Quan bona part de la ‘culpa’ de tot plegat passa per haver començat la temporada a la Sala Gran a finals d'octubre amb una obra sense la protagonista que l'hauria omplert (Anna Lizaran), i l'error –el segon en vuit anys, cosa que no està gens malament– de posar un Albert Espinosa al principal escenari del TNC. En lloc de suport i comprensió, judici sumari i al quarto fosc.

✿ I el pitjor: enviar el T6 al racó de pensar. L'únic projecte de R+D cultural del país ha estat sentenciat i es veu que el director entrant de la casa, Xavier Albertí, no té intenció de donar-li suport. Diuen que resulta deficitari, però si ens regim per aquesta vara de mesurar, que tanquin el metro. Aleshores, aquest senador perepuyetes es pregunta: de què serveix un teatre nacional si no surt de Barcelona, si no té companyia, si abandona la dramaturgia local? –Andreu Gomila